

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci žalobkyně **J. C.**, zastoupené Mgr. Janem Drapáčem, advokátem se sídlem Zábřeh, Osvobození 28, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2012, č. j. KUOK 66191/2012, ve věci námitek proti záznamu bodů v registru řidičů,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhala přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru správního a legislativního ze dne 27.7.2012, č.j. KUOK 66191/2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk, Odboru dopravy ze dne 1.6.2012, č.j. MUSP 42680/2012. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobkyně proti záznamu 3 bodů ke dni 27.2.2012 v jejím bodovém hodnocení řidičky a záznam těchto bodů byl potvrzen.

Žalobkyně namítala, že odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadla jeho výrok, žalovaný však omezil rozsah svého přezkoumání pouze na úřední postup správního orgánu a jeho rozhodnutí o těchto námitkách. Žalovaný nepřihlédl k námitce žalobkyně o nemožnosti dopustit se přestupkového jednání spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem, neboť v době silniční kontroly byla držitelkou lékařského potvrzení o zdravotní indispozici, pro kterou nebyla povinna bezpečnostní pásy používat. Předmětné potvrzení vylučující spáchání přestupku z důvodu absence jeho materiální stránky předložila žalobkyně již správnímu orgánu I. stupně spolu s vlastní skutkovou verzí, z jakého důvodu k jeho nepředložení policistovi při silniční kontrole došlo. Žalobkyně tak mohla naplnit toliko skutkovou podstatu přestupku dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, za který se však body nezaznamenávají. Z uvedených důvodů podala žalobkyně také podnět k přezkumnému řízení. Žalovaný však přisvědčil správnímu orgánu I. stupně v názoru, že námitkami stran hodnocení přestupku po skutkové stránce se nejsou správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu bodů oprávněny zabývat, a dále v názoru, že bylo na žalobkyni, aby v případě nesouhlasu se stavem věci nesouhlasila vůbec s projednáním přestupku v blokovém řízení. Tím však žalovaný současně nereflektoval na setrvalou námitku žalobkyně, že souhlasila se zaplacením pokuty za skutek jiný, a to nepředložení příslušného lékařského potvrzení, a že podpisem pokutového bloku toliko stvrdila jeho převzetí, nikoli souhlas s jeho obsahem. Dle žalobkyně tudíž bylo povinností správních orgánů zabývat se odstraněním rozporů ve spisovém materiálu, a to doplněním dokazování o důkazy ozřejmující specifikaci přestupku (pokutový blok, z něž je zřejmé, že jej žalobkyně pouze převzala, nikoli, že by s ním souhlasila) a provedením důkazu výsledkem spolujezdce, což žalobkyně namítala v návrhu na přezkum mimo odvolací jednání.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že v daném typu řízení nebyl oprávněn hodnotit skutkové okolnosti týkající se předmětného přestupku, tj. zda se oznámený přestupek stal a zda byl spáchán žalobkyní, přičemž správní orgán I. stupně nebyl v rámci řízení o námitkách oprávněn blokovou pokutu sám zrušit. Skutková zjištění správní orgán opřel nejen o oznámení o uložení pokuty, které je dle zákona relevantním podkladem, ale s ohledem na obsah námitek žalobkyně též o vyžádanou kopii předmětného bloku na pokutu na místě nezaplacenou. Převzetí bloku žalobkyně stvrdila svým podpisem, čímž také vyslovila souhlas s uložení blokové pokuty za přestupek v něm uvedený. Z oznámení o uložení pokuty ani ze samotného pokutového bloku dle závěru žalovaného ani v nejmenším nevyplývá, že by žalobkyni byla uložena pokuta za porušení povinnosti předložit kontrolnímu orgánu lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se, naopak z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že se žalobkyně dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku

porušení povinnosti stanovené § 6 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Z obsahu pravomocného rozhodnutí o uložení blokové pokuty, které je pro všechny orgány závazné, má žalovaný za to, že žalobkyně se existencí potvrzení o nemožnosti připoutat se ze zdravotních důvodů při projednávání přestupku nehájila a že kopie lékařského potvrzení, které k námitkám proti záznamu bodů přiložila, mohlo být vystaveno účelově a dodatečně. Výsledek přezkumného řízení, které žalobkyně dle svých tvrzení iniciovala v dubnu 2012 není žalovanému znám, nicméně lze předpokládat, že ke zrušení předmětného pokutového bloku nedošlo.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyni bylo dne 5.3.2012 doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Žalobkyně podala dne 9.3.2012 proti záznamu bodů neodůvodněné námitky a současně sdělila, že byl podán návrh na obnovu řízení ve věci projednaného přestupku. Dále žalobkyně požádala o doplnění spisu o listinné podklady o projednání přestupků vedených pod č.j. KRPM-27957/PŘ-2012-142227 a KRPM-5926/PŘ-2009-070518 z důvodu, že s přestupky nesouhlasila. Správní orgán I. stupně předmětné pokutové bloky opatřil. Dne 18.4.2012 doručil správní orgán I. stupně žalobkyni oznámení o zahájení řízení ve věci námitek k provedenému záznamu bodů v registru řidičů. V odůvodnění námitek žalobkyně následně uvedla, že nesouhlasí s provedením záznamu bodů v registru řidičů ve vztahu k pokutě uložené jí dne 27.2.2012. Uvedla, že nepopírá, že dne 27.2.2012 nebyla připoutána bezpečnostním pásem, avšak kontrolujícímu policistovi sdělila, že nebyla připoutána z důvodu zdravotních obtíží, avšak potvrzení o zdravotním stavu má v příručím zavazadle druhého vozidla. Dále uvedla, že s uložení blokové pokuty nesouhlasila, na což kontrolující policista reagoval vypsáním pokutového bloku CM/2010 M 5082565, jehož převzetí potvrdila podpisem. Doma provedl bez jejího vědomí úhradu bloku její manžel. K odůvodnění námitek připojila rovněž lékařské potvrzení vystavené 2.1.2012 praktickým lékařem MUDr. J. K., z něhož vyplývá, že v období do 31.3.2012 se žalobkyně se zdravotních důvodů nemůže za jízdy připoutat na sedadle bezpečnostním pásem.

Správní orgán I. stupně námitky rozhodnutím ze dne 1.6.2012 zamítl a provedené záznamy 3 bodů ke dni 27.2.2012 a 2 bodů ke dni 9.2.2009 potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal obsah předmětných oznámení o uložení pokuty i obou pokutových bloků a konstatoval, že obsah oznámení i předmětných pokutových bloků je zcela v souladu. Správní orgán dospěl k závěru, že je z předmětných pokutových bloků dostatečně zřejmé, kdy a kde ke spáchání přestupku došlo, byla jednoznačně identifikována osoba přestupce, je zřejmé, jaké povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu byly jednáním přestupce porušeny a jak byl spáchaný přestupek kvalifikován. Řidička souhlasila se spácháním daného přestupku, což potvrdila svým podpisem. Tímto byl přestupek na místě vyřešen a pokutový blok se stal pravomocným. Pokud by řidička se spácháním přestupku nesouhlasila, nebylo by vůbec možné blokové řízení realizovat a věc by byla projednána ve správním řízení. Dospěl tedy k závěru, že sporné záznamy bodů byly provedeny zcela v souladu s podklady a se zákonem.

V odvolání žalobkyně již brojila jen proti záznamu 3 bodů ke dni 27.2.2012. Zdůraznila, že v době silniční kontroly byla de iure i de facto osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, což prokázala předmětným lékařským potvrzením, tudíž se nemohla dopustit protiprávního jednání spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostními pásy. S uložením blokové pokuty nesouhlasila, toliko svým podpisem stvrdila převzetí bloku. Dále uvedla, že dne 26.4.2012 podala podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci pokutového bloku M 5082565.

Žalovaný odvolání žalobkyně zamítl. S ohledem na obsah odvolání omezil přezkum toliko na úřední postup a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o námitkách proti záznamu 3 bodů ke dni 27.2.2012. Uvedl, že ani přes určité nelogičnosti v postupu správního orgánu I. stupně (výzva žalobkyni k seznámení se s podklady pro rozhodnutí předcházela zahájení řízení), nedošlo v důsledku užitého úředního postupu k újmě na procesních právech žalobkyně. Uvedl, že z pokutového bloku vyplývají všechny pro rozhodnutí relevantní skutečnosti, tj. údaje o tom, za jaký přestupek byla žalobkyni, která je jednoznačně identifikována, pokuta uložena, porušením jaké povinnosti se přestupku dopustila včetně popisu, místa a času přestupkového jednání, přičemž z těchto podkladů nevyplývá, že by se v daném případě při projednávání přestupku hájila držením platného lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem s tím, že jej toliko nemůže při kontrole přeložit, neboť jej ponechala v jiném voze. Žalobkyně dle žalovaného nenapadala pravost svého popisu na pokutovém bloku, ani samotné uložení pokuty v blokovém řízení, nýbrž právní posouzení jednání, jehož se dopustila, tj. zákonnost pravomocného rozhodnutí o přestupku. Zdůraznil však, že správní orgán vedoucí řízení o námitkách proti záznamu bodů zásadně není příslušný k přezkoumání zákonnosti a správnosti rozhodnutí, jímž byl řidič uznán vinným přestupkem, a to po skutkové ani právní stránce. Oprávněným orgánem k vedení přezkumného řízení, které žalobkyně dle svých tvrzení iniciovala, je nadřízený orgán Policie ČR, a teprve v důsledku jeho rozhodnutí o zrušení předmětného bloku by mohl správní orgán I. stupně provést odečet bodů.

Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích (blokové či standardní řízení o přestupku) oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Zatímco v řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích, či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku, v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Správnost a zákonnost aktů podkladových rozhodnutí správní orgán v řízení o námitkách nepřezkoumává, neboť vychází z presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci.

Určující jsou zejména závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 9 As 96/2008 a 2 As 19/2009, podle nichž *„správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj.*

pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání“. Dále NSS v rozsudku sp. zn. 5 As 39/2010 vyložil, že „oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené.“

Správní orgán I. stupně zcela v souladu s uvedenou judikaturou k žádosti žalobkyně opatřil a následně vycházel nejen z oznámení o uložení pokuty, ale i ze samotného podkladového rozhodnutí, tj. předmětného pokutového bloku. Předmětný blok obsahuje dostatečné množství údajů, které prokazují, že se vymezený přestupek stal a že se jej dopustila žalobkyně, a to jméno, příjmení, datum narození a bydliště žalobkyně, identifikaci vozidla, podrobný popis skutku, právní kvalifikaci přestupku včetně identifikace zákonné povinnosti, kterou žalobkyně svým jednáním porušila, výši pokuty a číslo pokutového bloku. V podrobnostech krajský soud odkazuje na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které všechny relevantní skutečnosti z předmětných oznámení ve svých rozhodnutích ocitovaly. Správní orgány popsáním způsobem postavily najisto, že údaje uvedené v oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 28.2.2012 za přestupek odpovídají skutečnostem uvedeným v pokutovém bloku M 5082565 A ze dne 27.2.2012, na jehož podkladě byly body zaznamenány.

Námítku žalobkyně, že žalovaný nepřihlédl k její námitce o nemožnosti dopustit se přestupkového jednání spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem, neboť v době silniční kontroly byla držitelkou lékařského potvrzení o zdravotní indispozici, pro kterou nebyla povinna bezpečnostní pásy používat, považuje soud za vyvrácenou shora uvedeným obsahem rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se totiž s námitkou žalobkyně vypořádal tak, že zdůraznil jednoznačnost údajů uvedených předmětném pokutovém bloku a absenci jakýchkoli údajů o tom, že by při projednávání přestupku byla existence jakéhokoli zdravotního potvrzení žalobkyní namítána, a dále zdůrazněním mezí přezkumu daného řízení a nemožnosti vyjadřovat se k zákonnosti předmětného pokutového bloku.

Toto vypořádání odvolací námitky hodnotí krajský soud jako zcela přiléhavé a věcně správné. Ve věci sp. zn. 4 As 102/2013 NSS řešil věc skutkově obdobnou, tj. řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů do registru řidičů týkající se přestupce (řidiče), který za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, ač (podle svého dodatečného tvrzení) ke dni spáchání přestupku údajně disponoval lékařským potvrzením. V dané věci však bylo přestupkové jednání na pokutovém bloku popsáno policistou tak, že „žalobce nepoužil bezpečnostní pásy a nepředložil lékařské potvrzení“. NSS proto dospěl k závěru, že

z uvedeného popisu skutku nelze mít jednoznačně za to, zda žalobce podpisem pokutového bloku uznal, že vůbec nebyl držitelem potřebného lékařského potvrzení (což by vedlo k oprávněnému postihu za nepřipoutání se bezpečnostním pásem a záznamu 2 bodů do registru řidičů), nebo zda se žalobce mohl oprávněně domnívat, že je trestán pouze za nepředložení lékařského potvrzení (za což by mu záznam žádného bodu nehrozil). V nyní projednávané věci však bylo přestupkové jednání popsáno slovy „řidička nebyla za jízdy připoutána BP“, které žádnou pochybnost nezakládají. Z uvedeného vymezení nelze, jak správně žalovaný uvedl, dovozovat, že by skutečným důvodem postihu žalobkyně mělo být nepředložení lékařského potvrzení o nemožnosti být připoután bezpečnostními pásy ze zdravotních důvodů.

Pro úplnost soud k této námitce uvádí, že NSS v rozsudcích sp. zn. 5 As 118/2011 a 4 As 102/2013 formuloval žalobcem zastávaný názor, že *pokud přestupce v době silniční kontroly disponoval lékařským potvrzením, nemohl se projednaným skutkem dopustit přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Bez ohledu na skutečnost, zda přestupce v době kontroly měl u sebe lékařské potvrzení, byl totiž ve smyslu § 6 odst. 2 zákona o silničním provozu osobou, na kterou se daná povinnost nevztahuje.* Tento závěr, resp. hypotetická úvaha, byl však uveden toliko obiter dictum, tj. nad rámec nosných částí odůvodnění rozsudku, což zdůraznil NSS v již citovaném rozsudku sp. zn. 6 As 67/2013 (v němž rozsudek sp. zn. 5 As 118/2011 podrobně analyzoval). Nosným důvodem, pro který NSS rozsudkem sp. zn. 5 As 118/2011 zrušil rozsudek krajského soudu, byla absence důkazů ozřejmujících specifikaci přestupku (pokutových bloků, z nichž by bylo zřejmé, pro jaký přestupek bylo blokové řízení vedeno), a ve věci sp. zn. 4 As 102/2013 byla nosným důvodem zamítnutí kasační stížnosti proti zrušovacímu rozhodnutí krajského soudu skutečnost, že na pokutovém bloku byl přestupek vymezen nejednoznačně, proto bylo dle názoru NSS nezbytné odstranit pochybnosti dalším dokazováním. Skutkově tak šlo o podstatně odlišné případy, neboť v posuzované věci byl předmětný pokutový blok správním orgánem I. stupně do spisu obstarán a následně správními orgány obou stupňů analyzován, přičemž jde o pokutový blok, v němž je přestupkové jednání popsáno zcela nezaměnitelně.

Krajský soud se proto zcela ztotožňuje se závěrem NSS, vyjádřeným v rozsudku sp. zn. 6 As 67/2013, že *pokud žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. V tomto řízení*

již nelze ani dodatečně prokazovat, event. vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku. Z uvedených důvodů považuje krajský soud žalobní námitku týkající se dodatečně dodaného lékařského potvrzení za neopodstatněnou.

Žalovanému je třeba toliko vytknout, že pro podezření uvedené ve vyjádření k žalobě o tom, že lékařské potvrzení bylo vystaveno až dodatečně a účelově, není ve spise žádný podklad.

Dále žalobkyně namítala, že žalovaný nereflektoval na její setrvalou námitku, že souhlasila se zaplacením pokuty za skutek jiný, a to nepředložení příslušného lékařského potvrzení, a že podpisem pokutového bloku toliko stvrdila jeho převzetí, nikoli souhlas s jeho obsahem.

Oprávněnost této námitky je však rovněž obsahem rozhodnutí žalovaného vyvrácena. Ten na str. 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že předmětný pokutový blok, tj. rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení je povinen hodnotit v smyslu § 73 odst. 2 správního řádu jakožto rozhodnutí závazné pro účastníky a všechny správní orgány, a dále vyhodnotil uvedenou námitku tak, že žalobkyně nenapadala pravost svého popisu na pokutovém bloku, ani samotné uložení pokuty v blokovém řízení, nýbrž toliko právní posouzení jednání, jehož se dopustila. Žalovaný se tedy s námitkou žalobkyně vypořádal, byť svým odůvodněním přesně nevystihl podstatu této námitky, jíž je tvrzení žalobkyně o tom, že podpis pokutového bloku není vyjádřením souhlasu s jeho obsahem, nýbrž toliko potvrzením skutečnosti, že byl osobě, jíž podpis patří, pokutový blok předán.

V usnesení ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65 se k problematice rozhodnutí vydávaných v blokovém řízení komplexně vyjádřil rozšířený senát NSS, a to rovněž k účinkům podpisu osoby na pokutovém bloku. V odůvodnění uvedeného usnesení NSS mj. uvedl, že v § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit.

Právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je dle názoru NSS podmínkou sine qua non blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného

zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení. Dále NSS v předmětném usnesení uvedl, že zrušení pravomocného pokutového bloku prostřednictvím obnovy řízení na žádost dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se lze domáhat pouze za podmínky, kdy je zpochybňován samotný souhlas s projednáním daného skutku v blokovém řízení, jenž je podmínkou sine qua non, neboť jinak nelze vycházet z teze, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení a zároveň možnosti závěry učiněné v blokovém řízení později zpochybňovat v řízení odvolacím.

Jinými slovy podpisem pokutového bloku obviněný z přestupku toliko nepotvrzuje jeho převzetí, tj. nejde o podpis srovnatelný svými účinky s podpisem doručenky, nýbrž stvrzuje tím svůj (logicky již) před podpisem udělený souhlas se všemi skutečnostmi v předmětném bloku uvedenými a se všemi procesními důsledky z toho vyplývajících, jak shora rozvedl NSS.

Lze přisvědčit žalovanému, že žalobkyně nezpochybňovala pravost svého podpisu na předmětném pokutovém bloku. Dále lze dodat, že žalobkyně ani netvrdila, že by byla policistou k podpisu pokutového bloku jakkoli nucena, toliko v žalobě uvedla, že podepisovala pokutový blok s tím, že vyjádřila souhlas s uložením pokuty za jiný přestupek. Žalobkyně tedy de facto tvrdí, že souhlasila s projednáním přestupku v blokovém řízení a věděla, že uložení pokuty v blokovém řízení je způsobem vyřízení věci, avšak byla v omylu o tom, co je obsahem pokutového bloku. Krajský soud má však s odkazem na shora uvedené skutečnosti za to, že popis přestupkového jednání na předmětném bloku uvedený je natolik jednoznačný, že není způsobilý žalobkyní tvrzený omyl vyvolat. Pokud si přesto žalobkyně nebyla jistá tím, zda je skutečně pokutována za „pouhé“ nedoložení zdravotního potvrzení, měla být dle názoru soudu v daném směru aktivní a před podpisem pokutového bloku se policisty dotázat. S ohledem na shora připomínanou zásadu *vigilantibus iura* totiž nelze za omluvitelný omyl považovat ten, jehož se lze vlastní bdělostí vystríhat.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 31.7.2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu